

Arrest

nr. 71 971 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS en van attaché C. . MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Kosovo Polje. U bent gehuwd met A.H. (...) (O.V.X). U leefde in Kosovo in armoede en moest regelmatig uw voedsel uit vuilnisbakken halen. U werd omwille van uw afkomst scheef bekeken door Albanezen. Omdat u in voortdurende angst leefde, kwam u bijna niet buiten. Ook uw kinderen gingen bijna niet naar school. Omwille van deze problemen vertrok u met uw gezin naar België. Op 27 april 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u een Kosovaarse identiteitskaart (d.d. 1 augustus 2008) en een Certificate of Residence op naam van uw zoon Ardijan Hasani (d.d. 31 augustus 2010) neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot A.H. (...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u, hoewel u recente documenten neerlegde voor u en uw echtgenote die aantonen dat jullie wel degelijk afkomstig zijn uit Kosovo, met name uw UNMIK-identiteitskaart, uitgegeven op 1 augustus 2008, en uw Kosovaars paspoort, uitgegeven op 17 augustus 2009, en de Kosovaarse identiteitskaart van uw echtgenote, uitgegeven op 18 augustus 2009, niet aannemelijk gemaakt heeft de jaren voor uw asielaanvraag onafgebroken in Kosovo gewoond te hebben. Uit de door u neergelegde documenten kan immers geenszins afgeleid worden dat jullie tijdens en/of na het gewapende conflict effectief nog in Kosovo zouden verbleven hebben. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat uw registratie in Kosovo pas vanaf 2008 dateert, het jaar dat u een UNMIK-identiteitskaart verkreeg. Noch u, noch uw echtgenote stonden immers in oktober 2007 op de kieslijsten van Kosovo Polje geregistreerd. Op de kieslijst staat nochtans iedereen die in het bevolkingsregister opgenomen werd en die voldoet om te stemmen. Dat er aan jullie permanent verblijf in Kosovo niet meteen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u voor geen enkele van uw vier kinderen, die tussen 1996 en 2004 in Kosovo geboren zouden zijn, geboortektes kan neerleggen. U verklaarde nochtans dat ze allemaal, behalve uw dochter S.(...), in een ziekenhuis zijn geboren (CGVS, p. 3). U legde weliswaar voor uw zoon A.H.(...), geboren in 1996, een kopie van een “Certificate of Residence”, uitgegeven op 31 augustus 2010, i.e. vier maanden na uw asielaanvraag, neer. Aangezien het document een kopie betreft kan de authenticiteit ervan echter niet worden nagetrokken. Overigens dient te worden gewezen op enkele opmerkelijke drukfouten in het document. Zo staat op de plaats van de datum van geboorte de term “datum” verkeerd gespeld als “datm”. In de Engelse vertaling staat dan weer “geboorteplaats” (place of birth) in plaats van “geboortedatum” (date of birth). Verder staat er “place and date of issuing” in plaats van “place and date of issue”. In de benaming van de gemeente Fushë Kosovë en Kosovo Polje staan verkeerdelijk koppeltekens geplaatst. Aan het document kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht.

Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook uw bewering dat u sinds de oorlog tot uw beweerde vertrek uit Kosovo in de loop van 2010 permanent in Kosovo gewoond heeft ernstig.

Deze bevinding wordt bijkomend bevestigd doordat u een bijzonder gebrekkige kennis had betreffende het dagelijkse leven van de RAE in uw gemeente Kosovo Polje. Het is immers verwonderlijk dat u nog nooit gehoord bleek te hebben van de NGO “Balkan Sunflowers”. De NGO's Balkan Sunflowers en het Centrum voor Samenwerking en Integratie ‘Fidan Lahu’ beheren immers samen in het gemeenschapscentrum ‘Fidan Lahu’ een leercentrum voor RAE-kinderen. Het betreft hier het grootste leercentrum van de NGO Balkan Sunflowers in Kosovo, dat ongeveer 300 kinderen per dag helpt en onder meer voorziet in huistaakbegeleiding en een taalclub. Dit project ging van start in maart 2008. Ook de NGO's Health for All en Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K) zijn gevestigd in dit gemeenschapscentrum. Opmerkelijk is bijgevolg ook dat u nog nooit van ‘Fidan Lahu’ of van een gemeenschaps-/ontmoetingscentrum voor Roma in Kosovo Polje bleek gehoord te hebben. Gevraagd naar in Kosovo Polje werkzame NGO's kon u er ook geen enkele opnoemen (CGVS, p. 6-7).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondergraaft dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van het door u beweerde permanente verblijf in Kosovo tot 2010. De door jullie neergelegde identiteitskaarten bewijzen enkel jullie registratie in Kosovo, niets meer. Daar u uw permanent verblijf in Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft, komt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen aldaar ernstig op de helling te staan. Er kan in dit verband overigens worden verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De door u geschetste situatie van RAE en uw persoonlijke vrees – u vreesde omwille van uw etnische origine vermoord te zullen worden (CGVS, p. 8) – zijn aldus moeilijk in overeenstemming te brengen met de objectieve situatie in Kosovo. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd onder meer verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009.

Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van

meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Zelfs al kon er geloof gehecht worden aan de door u geschetste problemen in Kosovo, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van concrete problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U stelde nooit klacht te hebben ingediend bij de politie, noch enige melding van uw problemen te hebben gemaakt bij de Roma-vertegenwoordiger met wie u regelmatig contacten onderhield (CGVS, p. 5). Uw motivatie om geen klacht in te dienen – u durfde dit niet te doen omdat u bedreigd werd en omdat u dacht dat Albanezen banden hadden met de politie (CGVS, p. 5) – kan niet als een afdoende uitleg worden weerhouden. Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten.

Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete

plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft uw gezondheidsproblemen die u staaft aan de hand van een medisch attest – er werd in België vastgesteld dat u aan diabetes lijdt – dient te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat chronisch zieken, zoals diabetici die afhankelijk zijn van insuline, kosteloos terecht kunnen in overheidsziekenhuizen in Kosovo. Bovendien houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw ouders, F.H.(...) en N.H.(...) (O.V. 6.552.828), en uw broers, Fa.H.(...) (O.V. 6.552.838), en V.H.(...) (O.V. 6.552.845), heb ik een weigeringsbeslissing genomen.”

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.H.(...) (zaak 80 610). Zij roept dezelfde motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 71 970 van 16 december 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)2.1. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij twijfelt aan het onafgebroken verblijf van verzoeker in Kosovo na het conflict en niet aan diens afkomst.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaard heeft dat hij sinds zijn geboorte in Kosovo Polje (Kosovo) woonde.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare documentatie in het administratief dossier (CEDOCA antwoorddocument 2009-069) blijkt dat er vanaf september 2006 een Civil Registration Campaign plaats had ten voordele van Roma, Ashkali en Egyptenaren zodat de gemeentelijke registratie van de meeste personen uit deze gemeenschappen tegen 2009 verwezenlijkt was. Het is dan ook aannemelijk dat verzoeker en zijn familie pas in 2008 geregistreerd werd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de partijen niet betwisten dat de situatie van verzoekers getoetst moet worden ten aanzien van Kosovo, daar verzoeker er geregistreerd is, ook al wordt zijn voortdurend verblijf in Kosovo sinds zijn geboorte door de verwerende partij in vraag gesteld.

2.3. Wat de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten en de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (hierna: RAE) stelt de bestreden beslissing: "(...)Er kan in dit verband overigens worden verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De door u geschetste situatie van RAE en uw persoonlijke vrees – u vreesde omwille van uw etnische origine vermoord te zullen worden (CGVS, p. 8) – zijn aldus moeilijk in overeenstemming te brengen met de objectieve situatie in Kosovo. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd onder meer verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009.

Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Ze is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Zelfs al kon er geloof gehecht worden aan de door u geschetste problemen in Kosovo, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van concrete problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U stelde nooit klacht te hebben ingediend bij de politie, noch enige melding van uw problemen te hebben gemaakt bij de Roma-vertegenwoordiger met wie u regelmatig contacten onderhield (CGVS, p. 5). Uw motivatie om geen klacht in te dienen – u durfde dit niet te doen omdat u bedreigd werd en omdat u dacht dat Albanezen banden hadden met de politie (CGVS, p. 5) – kan niet als een afdoende uitleg worden weerhouden. Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten.

Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer in het land van herkomst

voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.(...)"

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een nota bevat "Kosovo, Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren" van 14 maart 2011 die stelt dat er binnen de regio Pristina met inbegrip van Kosovo Polje geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten gemeld werden waarvan Roma het doelwit waren (p. 8). In de voetnoot 18 is er sprake van de talrijke bronnen die dit ondersteunen, en die onder meer dateren van september 2009, mei en juni 2010 en onder meer gebaseerd zijn op de ervaringen van de plaatselijke Roma-vertegenwoordigers. Verzoeker en zijn broers situeren de in het verzoekschrift aangehaalde incidenten in december 2009 waarbij onder meer verzoeker aan de moskee bedreigd werd.

Verzoeker heeft een getuigschrift neergelegd van F.G.(...) waarin gesteld wordt dat verzoeker en zijn familie tot 1984 in Pristina woonden. Dat zij op dat ogenblik problemen hadden met hun burens omdat twee Albanezen bij hun tuin gedood werden door de Servische politie in 1984. Dat hun huis in Pristina vernietigd werd en zij er niet naar kunnen terugkeren omdat hun burens dit niet zouden aanvaarden. Dat zij vervolgens van 1984 tot 2009 in Kosovo Polje woonden. De neergelegde foto's zijn van bovenvermeld huis.

Deze interpretatie van het onduidelijke getuigschrift werd ter zitting door verzoekende partij bevestigd.

De Raad wees er ter zitting op dat deze feiten dateren van 1984 en voorheen niet aangehaald werden. De Raad meent dat deze feiten uit 1984 die plaats hadden in Pristina geen bewijs zijn van verzoekers moeilijkheden in 2009 in Kosovo Polje en is geen bewijs van hun huidige hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) of dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van Kosovo.

Het verzoek van de ondertekenaar van het getuigschrift om verzoekers in België als vluchteling te erkennen is ook geen bewijs in dit verband. Dit geldt ook voor het getuigschrift met betrekking tot de verdwijning van het familielid A.H.(...) op 24 maart 1999.

Dit geldt ook voor de neergelegde identiteitsdocumenten die alleen de identiteit van verzoeker en zijn kinderen bewijzen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zowel als zijn broers, melding maakt van de genaamde F.H.(...), Roma vertegenwoordiger, die hen hulp bood. Zijn broers hadden ook hulp gezocht bij de politie, maar werden afgewimpeld. Hun verklaringen lopen over de hele lijn gelijk: concrete en verschillende problemen met Albanezen en Ashkali, die ze echter niet aan elkaar vertellen en de uiteindelijke aanleiding voor hun vertrek (bedreiging aan de moskee) (verzoekschrift, p. 13). Verzoeker verloor zijn werk nadat men vernam dat hij Roma was en leefde bijgevolg van illegaal werk en humanitaire hulp. Hij durfde niet buiten te komen en durfde geen sociale steun vragen (verzoekschrift, p. 2). Aannemelijk is dat deze zeer ernstige incidenten dan ook aan CEDOCA medegedeeld zou zijn onder meer door de plaatselijke Roma-vertegenwoordigers indien zij werkelijk plaats gehad zouden hebben.

Het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de geloofwaardigheid van de bovenvermelde aangehaalde feiten vindt steun in het administratief dossier en geldt ook voor de bewering dat verzoeker en zijn familie naar de plaatselijke moskee geroepen werden waar hen verteld werd dat ze Kosovo moesten verlaten en zij met de dood bedreigd werden.

Tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij niet naar buiten durfde komen, dat de Roma bijeen kwamen aan de moskee, maar niet met elkaar durfden spreken omdat zij bang waren, dat hij niet weet of de andere Roma bang waren, omdat zij hem dat niet vertelden. Verzoeker stelt dat hij sinds 2008, sinds de politie onafhankelijk werd, sinds de Kosovaarse politie er is door Albanezen uitgescholden en bedreigd werd. Hij vertelde F.G.(...), Roma vertegenwoordiger, daar niets van (gehoor, p. 4).

Deze verklaringen overtuigen niet. Ook al zou verzoeker niet durven spreken tegen andere Roma bij de moskee, dan is er geen reden dat hij niet met zijn broers en ouders zou spreken. Het overtuigt ook niet dat verzoeker sinds de oprichting van de Kosovaarse politie het voorwerp van bedreiging en pesterij door Albanezen geworden zou zijn en geen beroep zou kunnen doen op deze politie. Dit stemt niet overeen met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt "dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR."

De stelling in het verzoekschrift dat hij leefde van illegaal werk en humanitaire hulp is niet verzoenbaar met het feit dat niet durfde buiten te komen (verzoekschrift, p. 2). Hij stelt ook zelf dat hij naar de plaatselijke moskee ging en er andere Roma ontmoette.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker ondanks de gemeenschappelijke dreiging vermeld in het verzoekschrift Kosovo niet onmiddellijk verliet zoals zijn broer en ouders (december 2009), maar Kosovo verliet op 24 april 2010 en nog de tijd had om zijn huis te verkopen (gehoor p. 3). Ook zijn broer V.H.(...) stelt dat hij achtergebleven is om zijn huis te verkopen en met dat geld te vluchten (gehoor V.H.(...), 10 december 2010, p. 5). Dit is niet verzoenbaar met de onmiddellijke bedreiging van zijn leven in december 2009.

Wat de actualiteit van de vrees betreft is aannemelijk zoals de bestreden beslissing stelt dat: "de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld." En tevens in overeenstemming is met artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt: "Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."

Het door verzoeker neergelegde artikel van Human Rights Watch van 19 juli 2010 "Blood and Justice in Kosovo" relateert de doeltreffendheid van EULEX en de gerechtelijke instanties in Kosovo en de effectieve gerechtelijke vervolging van politiek gemotiveerde misdrijven en van de aanvallen op minderheden in Kosovo in 1999 en maart 2004. Dit is echter geen bewijs dat de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force) geen redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen. Dat dit wel het geval is blijkt onder meer uit het vertrouwen dat minderheden hebben in het bijzonder in KP (Kosovo Police) zoals vermeld in de documentatie opgenomen in het administratief dossier "Kosovo, Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren" dd. 14 maart 2011 (p. 21) en die gebaseerd op de informatie van een netwerk van informanten ter plaatse.

Verzoeker citeert enkele arresten van de Raad. Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad er op dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van het voormelde arresten niet dienstig aanvoeren.

De Raad stelt ook vast dat de geciteerde Position paper van UNHCR dd. Juni 2006 inmiddels vervangen is door een Position paper van 9 november 2009 die "benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld" zoals gesteld in de bestreden beslissing. Deze Position paper stelt ook dat bepaalde groepen, onder meer de Roma ongeacht hun woonplaats in Kosovo, een bijzonder risico lopen voor vervolging en ernstige schade, met inbegrip van cumulatieve discriminatoire handelingen (III, p. 17).

Wat de socio-economische situatie van Roma stelt de bestreden beslissing: "(...)Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.(...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zoals andere Roma marginale niet officiële jobs uitoefende, maar er blijkt niet uit dat in de moeilijke economische context van Kosovo dat dit in zijne hoofde als een vervolging dient beschouwd te worden in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier en de voorgelegde UNMIK identiteitskaarten blijkt onder meer dat verzoeker in Kosovo officieel geregistreerd was in de burgerlijke stand.

Wat de toegang tot medische zorgen of tot geneesmiddelen betreft wijst de Raad er op dat verzoeker voor de beoordeling van zijn eventuele medische problemen een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)".

Uit de informatie in het administratief dossier "Kosovo, Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Fushë Kosovë/Kosovo Polje, dd. 25 oktober 2010 (p. 18), bestaat er geen discriminatie bij het verkrijgen van medische zorg.

Daar waar verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International van september 2010 pleit voor het stopzetten aan de gedwongen terugkeer van leden van minderheden naar Kosovo, onder meer Roma, is het door verzoeker geciteerd rapport van Human Rights Watch van 27 oktober 2010 genuanceerder waar het in zijn aanbevelingen aan de Westerse landen vraagt tijdelijk een moratorium op gedwongen terugkeer toe te passen in afwachting van het verwezenlijken van meer duurzame onthaalvoorwaarden onder meer door het verlenen van de nodige fondsen voor bijstand bij gedwongen terugkeer (p. 75). Dit bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet.

Evenmin blijkt dit uit de vermelding in het verzoekschrift dat verzoeker, met kinderen (onder meer onderwijs en verzorging), zijn leven nu hier heropbouwt.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift een aantal uittreksels uit algemene mensenrechten rapporten. Hij verwijst naar andere rapporten die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.(...)”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoek(st)er geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS